

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΜΜΟ

ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ!

2 ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΝΑΛΗΨΗΣ

“Με σκοπό τη αντιπληροφόρηση και τη πρόταξη του αναρχικού λόγου προς τη τοπική κοινωνία ανοίγουμε το πρώην Αναψυκτήριο της Ανάληψης ως ορμητήριο κοινών αγώνων. Λειτουργούμε το χώρο οριζόντια, αντιεραρχικά, πολύμορφα, ενάντια στη λογική του κέρδους, ενάντια σε κάθε είδους φασιστική νοοτροπία, σεβόμενοι τόσο την ατομική πρωτοβουλία όσο και τη συλλογική, με βάση τη θεμελιακή αντίθεση μας στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Δημιουργούμε συνελύσεις και ομάδες, κομμάτια του πολύμορφου αγώνα για τη κοινωνική απελευθέρωση, προωθώντας την ατομική ολοκλήρωση μέσα από συλλογικές διαδικασίες, βασισμένες στη αλληλεγγύη και τον αλληλοσεβασμό”.

Από το κείμενο “(Α)νάληψη Ευθύνης” για την κατάληψη του αναψυκτηρίου.

Η κατάληψη του πρώην Αναψυκτηρίου του πάρκου της Ανάληψης πραγματοποιήθηκε στις 3/10/2014 από αναρχικούς/ες των γειτονιών μας και από αλληλέγγυους συντρόφους/ισσες, ως μια πρώτη απάντηση στην αριστερή διαχείριση του δήμου. Η επιλογή του συγκεκριμένου κτηρίου είχε να κάνει με το παρελθόν των μαζικών αγώνων που αναπτύχθηκαν στον Βύρωνα και αφορούσαν την ακύρωση της δημοπράτησης των δημόσιων χώρων στην περιοχή, και την προσπάθεια από τη μεριά μας, μετά τη νικηφόρα κατάληξη τους, να περάσουμε σε μια νέα φάση ως μέρος του αυτοοργανωμένου κινήματος των γειτονιών μας. Το ζητούμενο για εμάς ήταν - και είναι - η επαναοικειοποίηση αυτών των χώρων, με προτάγματα που έχουν να κάνουν με την άρνηση των θεσμών και των κομμάτων, την ρήξη με την κυριαρχία και την αναβάθμιση του αγώνα για την κοινωνική χειραφέτηση, στη λογική της εδαφικοποίησης των αγώνων κομματιού του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου στις γειτονιές μας και της ενίσχυσής τους με την εμπλοκή ευρύτερων κομματιών της κοινωνίας, ιδιαίτερα σε σχέση με τις προκλήσεις που είχαμε να αντιμετωπίσουμε με την νέα κοινωνική συνθήκη που διαγραφόταν: αυτήν της “Πρώτης Φοράς Αριστερά”, που στα δικά μας αυτιά ακουγότανε σαν το λαϊκό ρητό “άλλαξε ο Μανωλιός...”.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέραμε εκείνη την περίοδο στο πρώτο κείμενο της κατάληψης:

“Στεκόμαστε απέναντι σε οποιαδήποτε πολιτική δύναμη που μιλάει στο όνομα της κοινωνίας χωρίς αυτήν. Ενάντια σε προσδοκίες έλευσης Σωτήρων και λογικές ανάθεσης εξουσιών διαχωρίζουμε τη θέση μας από την αντιπροσώπευση και προτάσσουμε τους ακηδεμόνευτους αγώνες. Δε τσιμπάμε - με άλλα λόγια - με τα “επαναστατικά” προγράμματα τα οποία εξαγγέλλει η καθεστωτική αριστερά με στόχο, όπως λένε, τη μεταρρύθμιση του κράτους και το μετασχηματισμό του οικονομικού συστήματος σε κάτι το ανθρώπινο. Καθώς στη ουσία το μόνο που αλλάζει είναι οι διαχειριστές της εξουσίας, η εικόνα της μελλοντικής κοινωνίας που πλασάρουν οι νέοι “Μεσσίες” μόνο ψεύτικη μπορεί να είναι: το τραπεζικό σύστημα, η οικονομική ελίτ και οι επιχειρήσεις θα έχουν το πρώτο και το τελευταίο λόγο, οι φυλακές, η καταστολή, ο έλεγχος και η εκμετάλλευση θα παραμένουν”.

Όπως άλλωστε φάνηκε μετά την αλλαγή της κρατικής διαχείρισης, η καθεστωτική αριστερά όχι μόνο απώλεσε το όποιο κοινωνικό προσωπείο της αλλά συνεργάστηκε και με ένα ακροδεξιό κόμμα προκειμένου να σχηματίσει κυβέρνηση και να εγγυηθεί τη συνέχεια του ελληνικού κράτους. Αν, όμως, το κράτος έχει συνέχεια, το ίδιο συμβαίνει και με τους αγώνες μας μέχρι την ανατροπή του και με τα προτάγματά μας: τις κοινότητες αγώνα σε κάθε γειτονιά για την κοινωνική επανάσταση και έναν κόσμο της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ελευθερίας.

Σχετικά με τις δομές της κατάληψης

Το πρωινό της Παρασκευής 3 Οκτώβρη 2014, λίγη ώρα μετά την είσοδό μας στο εγκαταλελειμμένο κτήριο του αναψυκτηρίου, η κουστωδία της δημοτικής αρχής κάνει την εμφάνισή της στην είσοδο του πάρκου και σύσσωμη προσπαθεί να μας πείσει να εγκαταλείψουμε τον χώρο, θορυβημένη από την είδηση της κατάληψης. Εκείνη τη μέρα η ρητορική της Δημοτικής Αρχής περιελάμβανε επιχειρήματα που ξεκινούσαν από την κινηματική λογική της αριστεράς και κατέληγαν στα σχέδια επί χάρτου για τον χώρο. Φτηνοί πολιτικαντισμοί, καθώς όπως μαθαίναμε το κτήριο το είχε βάλει στο μάτι η τοπική νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ και

μάλλον της χαλάσαμε τα σχέδια, για τη δημιουργία ενός ακόμα “κοινωνικού δικτύου” (τύπου “Δίκτυο αλληλεγγύης”) που, τελικά, θα λειτουργούσε κι’ αυτό στη γειτονιά σαν πλυντήριο των αντικοινωνικών πολιτικών της αριστερο-ακροδεξιάς συγκυβέρνησης.

Αντίθετα με τις παραπάνω λογικές, για μας η κατάληψη αποτελεί ένα κοινωνικό εργαστήριο όπου χτίζουμε καθημερινά τις αρνήσεις μας, συλλογικοποιούμε τις αντιστάσεις μας, ανοίγοντας με τις δομές μας νέα πεδία αγώνα στην γειτονιά, προσπαθώντας παράλληλα να είμαστε ακόμα ένα ανάχωμα στην επέλαση της βαρβαρότητας, αναζητώντας νέους τρόπους για τη δημιουργία ακόμα πιο ρηξιακών αγώνων. Σε αυτό το εργαστήριο προσπαθούμε να προωθήσουμε το σπάσιμο των ρόλων που επιβάλλει το σύστημα για να διαιωνίσει την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τους αποκλεισμούς και να καταστρέψουμε τους διαχωρισμούς και τις διακρίσεις μέσα από τους οποίους θεμελιώνεται η κυριαρχία, προσπαθώντας να οικοδομήσουμε σχέσεις ελευθερίας, αυτονομίας, ιστιμίας και ανιδιοτέλειας. Ταυτόχρονα με τις δομές που δημιουργούμε προσπαθούμε να καλύψουμε άμεσες και ζωτικές ανάγκες τόσο των ντόπιων όσο και των μεταναστ(ρι)ών στο επίπεδο της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Έτσι η ανενεργή, για χρόνια, υποδομή της κουζίνας, λειτούργησε από πέρσι τον Νοέμβρη ετοιμάζοντας χιλιάδες γεύματα για μετανάστες/ριες που στεγάζονταν στην Καταληψη της Νοταρά 26. Ο κόσμος που συμμετέχει στη δομή πήρε έμπρακτα θέση για το μεταναστευτικό, ενισχύοντας την ακόμα περισσότερο σε μια λογική εμπλοκής και αυτενέργειας και όχι φιλανθρωπίας και ανάθεσης.

Το επόμενο εγχείρημα που γεννήθηκε στο χώρο και αποτελεί ένα πολύ σημαντικό εργαλείο αγώνα είναι η αναρχική εφημερίδα Βύρωνα Παγκρατίου Καισαριανής “**Ελέφαντας**”, που μας δίνει τη δυνατότητα επικοινωνίας με τη γειτονιά, διάχυσης του λόγου μας σε αυτήν και ανάδειξης κοινωνικοπολιτικών ζητημάτων.

Κάθε Τετάρτη στην κατάληψη πραγματοποιούνται μουσικά καφενεία που πέρα απο την οικονομική ενίσχυση του χώρου δίνουν μια εξαιρετική ευκαιρία καλύτερης γνωριμίας τόσο μεταξύ μας όσο και με τη γειτονιά. Επίσης σταθεροποιούμε σε άλλες μέρες και τα καφενεία hip-hop με τη συμμετοχή μουσικών κυρίως από τη γειτονιά, ενώ ήδη ετοιμάζεται το αυτοοργανωμένο μουσικό studio της κατάληψης.

Στην κατάληψη υπάρχουν ή δραστηριοποιούνται τρεις πολιτικές συνελεύσεις. Η **Συνέλευση αναρχικών της κατάληψης**, η πολιτική ομάδα **InMediasRes** ενώ συχνά γίνονται στον χώρο της κατάληψης και οι συνελεύσεις της **Αντιφασιστικής Πρωτοβουλίας Βύρωνα**.

Πέρα από τις δομές που χτίζουμε, η συμμετοχή μας σε αγώνες και συνελεύσεις γύρω από ζητήματα εκκενώσεων των καταλήψεων, της καταστολής, εργατικούς αγώνες, το μεταναστευτικό και τον αντιφασισμό ή συζητήσεις γύρω από τον σεξισμό, είναι θέματα που μας κάνουν να επαναδιαπραγματευόμαστε τη θέση μας ως κοινωνικοπολιτικό εγχείρημα, να αντιστεκόμαστε στο νέο πρόσωπο της κυριαρχίας και να επαναδιαπραγματευόμαστε τόσο τις μεταξύ μας σχέσεις, όσο και αυτές με άλλους συντρόφους/ισσες, συλλογικότητες και εγχειρήματα.

Αντιφασιστικός αγώνας – Μεταναστευτικό

Ο πόλεμος ενάντια στους/στις μετανάστες/ριες είναι ίσως η αιχμή της όξυνσης της επίθεσης που κράτη και κεφάλαιο έχουν εξαπολύσει στα προλεταριοποιημένα και καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας στην προσπάθειά τους να αναδιαρθρωθούν. Στον ευρύτερο χώρο της Μ. Ανατολής, παραδοσιακές (τα Δυτικά κράτη) και αναδυόμενες κρατικές μορφές (όπως το Ισλαμικό Κράτος) πολεμούν διεκδικώντας θέση σε νέες σφαίρες αναδιανομής. Ο πόλεμος που μαίνεται πλήττει τους πληθυσμούς της περιοχής και όταν δεν τους εξοντώνει τους οδηγεί στην προσφυγιά. Η διαχείριση των πληθυσμών αυτών θέτει πραγματικά προβλήματα στα (δυτικά, πρωτίστως) κράτη και τα οδηγεί στα όριά τους. Σε κάθε περίπτωση, όμως, η “βιο”-πολιτική τους κατατείνει σε πολιτικές που παίρνουν όλο και πιο ανοιχτά χαρακτήρα φασιζουσών μορφών ελέγχου, περιορισμού και πειθάρχησης.

Το ανταγωνιστικό κίνημα κατάφερε όλον αυτό τον ενάμιση χρόνο, που οι μετανάστριες/ες αναγκάζονται κατά εκατοντάδες χιλιάδες να ρισκάρουν το πέρασμά τους στην Ευρώπη μέσω της ελληνικής επικράτειας να αποτελέσει καθοριστικό ανάχωμα τόσο στις ρατσιστικές πολιτικές του ελληνικού και των άλλων ευρωπαϊκών κρατών όσο και στις διάχυτες φασιστικές τάσεις που αυτές οι πολιτικές ενισχύουν. Δημιούργησε μέσα στις πόλεις ζώνες αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας απέναντι στις Αμυγδαλέζες, στις Ειδομένες, το Σχιστό και τις Μόριες του ελληνικού κράτους. Αμφισβήτησε με αποτελεσματικό και ευρύτερα κοινωνικά αποδεκτό τρόπο το

μονοπώλιο της αριστερο-ακροδεξιάς κυβέρνησης του ελληνικού κράτους στην αλληλεγγύη.

Οι ρατσιστικές αντιμεταναστευτικές πολιτικές του ελληνικού κράτους έχουν, όμως, ισχυρή γείωση σε έναν διάχυτο κοινωνικό εκφασισμό με κορμό μικροαστικά και εργατικά στρώματα που ποντάρουν στο έθνος-κράτος την επιβίωσή τους. Ο εσμός αυτός επανέρχεται σήμερα, πάντα σε συνδυασμό με την φασιστικής έμπνευσης τρομοϋστερική και ξενοφοβική προπαγάνδα απο τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε., δημιουργώντας φασιστοεπιτροπές κατοίκων σε πόλεις, νησιά και περιοχές που έχουν εγκατασταθεί στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/προσφύγων, με προφανείς προθέσεις να εξαπολύσουν πογκρόμ. Ταυτόχρονα κράτος, τοπικοί οικονομικοί παράγοντες, καπιταλιστικά κοράκια του φιλάνθρωπικού εμπορίου (Μ.Κ.Ο.) και φασίστες στοχοποιούν προσωπικά αλληλέγγυους/ες καθώς και τις υπάρχουσες δομές αλληλεγγύης προσπαθώντας, σαν μια κοινή συνισταμένη, να εξουδετερώσουν κάθε εστία αγώνα που στρέφεται ενάντια στα κυριαρχικά τους συμφέροντα. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσονται οι επιθέσεις σε δομές αγώνα και καταλήψεις όλον τον προηγούμενο χρόνο από φασιστοειδή με αποκορύφωμα την δολοφονική εμπρηστική επίθεση στην Κατάληψη της Νοταρά 26 που απείλησε τη ζωή μεταναστών/ριών, στις 24/8 αλλά και οι εκκενώσεις από το κράτος των τριών καταλήψεων στέγης μεταναστών/ριών στη Θεσσαλονίκη στις αρχές Ιουλίου.

Όπως, βέβαια, και η επίθεση που η κατάληψη της Ανάληψης δέχτηκε τα ξημερώματα της Κυριακής 3/1/2016 από μια ομάδα 8-10 θρασύδειλων νεοναζί. Επίθεση που όχι μόνο αποκρούστηκε αποτελεσματικά από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βρίσκονταν στον χώρο αλλά είχε σαν αποτέλεσμα την επανασυσπείρωση των εγχειρημάτων στις γειτονιές μας και την ενίσχυση των ανταντακλαστικών μας. Οι επιθέσεις κράτους και φασιστών δεν φοβίζουν, εξοργίζουν και συσπειρώνουν τον αναρχικό χώρο και ολόκληρο το ανταγωνιστικό κίνημα στον αγώνα για την αντιμετώπιση του φασιστικού φαινομένου. Στους μήνες που ακολούθησαν η κατάληψη της Ανάληψης εμπλούτισε τη δράση της στο ευρύτερο κοινωνικό πεδίο, τόσο τοπικά (ανατολικές συνοικίες της Αθήνας) όσο και κεντρικά, είτε λαμβάνοντας πρωτοβουλίες είτε συμμετέχοντας σε κεντρικές διαδικασίες του α/α χώρου για την ανάπτυξη και διάχυση των αγώνων για το μεταναστευτικό (“Συνελευση α/α για το μεταναστευτικο”, δράσεις για την υπεράσπιση της κατάληψης Βανκούβερ/Απαρτμάν κ.ά.).

Γειτονιά, δημόσιοι χώροι και τοπικότητα

Αντιλαμβανόμαστε τους δημόσιους χώρους σαν πεδία συνάντησης της δυναμικής των κοινωνικών και πολιτικών υποκειμένων, χώρους δηλαδή που συμπυκνώνουν κοινωνικούς και ταξικούς ανταγωνισμούς και συγκλίσεις. Με άλλα λόγια ως ζωντανά πεδία του κοινωνικού/ταξικού πολέμου και όχι σαν απλούς χώρους “συνάθροισης” και “ελεύθερης έκφρασης” κατά την αστική/φιλελεύθερη εκδοχή της ελευθερίας, της ελευθερίας σε εξατομικευμένες “δόσεις”. Η ελευθερία είναι για μας το ζητούμενο μιας συλλογικής και χειραφετητικής εμπειρίας που σπάει τους διαχωρισμούς κράτους και κεφαλαίου, φυλής και φύλου και εγκαθιδρύει τις κοινότητες των άμεσα βιωμένων σχέσεων ανάμεσα στα κοινωνικά υποκείμενα.

Η χρήση του δημόσιου χώρου καθορίζεται λοιπόν από το γεγονός ότι ο δημόσιος χώρος είναι πεδίο του κοινωνικού/ταξικού πολέμου στον οποίο εμείς έχουμε συγκεκριμένη θέση με τους “από τα κάτω” και συνεπώς η χρήση αυτή έχει συγκεκριμένο κοινωνικό και ταξικό πρόσημο. Στη σύγκρουση αυτή με την αστική κυριαρχία για να απελευθερώσεις έναν χώρο χρειάζεται ουσιαστικά – με κάποιο αντιφατικό τρόπο – να τον “καταλάβεις”, να τον “ιδιοποιηθείς” (κι’αυτό “βραχυκυκλώνει” πάντα την επιχειρηματολογία των διαφόρων συστημικών και θεσμικών παραγόντων που εναντιώνονται στην πρακτική της κατάληψης). Όμως αποτελεί ένα στοίχημα να μην γλιστράμε και εμείς σε “ιδιοκτησιακές” λογικές των χώρων που απελευθερώνουμε. Οι δικαιολογίες πάντα προσφέρονται για κάτι τέτοιο ζώντας μέσα στις εμπεδωμένες σχέσεις του κεφαλαίου, της ιδιοκτησίας και της κυριαρχίας.

Η ίδια η συνύπαρξη στην κατάληψη με μετανάστες, που παίζουν το “ντόμινο” τους για χρόνια στον χώρο, και με πιτσιρικάδες που απλά αράζουν, αποτελεί σημαντική πρόκληση, στην πραγματικότητα διπλή, αφού ταυτόχρονα θέλουμε να συμβάλλουμε ώστε αυτά τα πολυποίκιλα κομμάτια του προλεταριάτου της γειτονιάς να γίνουν ορατά. Κι αυτό χωρίς να τα εξιδανικεύουμε ή να τα επενδύουμε με κάποια “έμφυτη” ανατρεπτική συνείδηση αλλά έχοντας επίγνωση ότι οι προλετάρειες και οι προλετάριοι της γειτονιάς μας, ντόπιοι/ες, μετανάστες/ριες από την Αλβανία και την Ανατολική Ευρώπη ήδη από τη δεκαετία του 1990 και τα παιδιά τους, μετανάστες/πρόσφυγες από την πρόσφατη μεταναστευτική “κρίση”, πολλές φορές δεν αναγνωρίζουν

καν τον εαυτό τους σαν τέτοιο και φυσικά αναπαράγουν, όπως όλοι μας, τους διαχωρισμούς, τις αντιθέσεις ακόμα και τις αντικοινωνικές συμπεριφορές που το κράτος και το κεφάλαιο σαν κοινωνική σχέση έχουν εμπεδώσει. Οι σχέσεις που αναπτύσσονται δεν είναι πάντα εύκολες και οι εντάσεις δεν λείπουν αλλά είναι οι ζωντανές σχέσεις που αντιστοιχούν σε μια αναρχική κατάληψη με κοινωνική απεύθυνση στο πιο προλεταριοποιημένο, ίσως, κομμάτι του Βύρωνα.

Ας το πούμε ακόμα μια φορά: δεν βλέπουμε τις καταλήψεις μας σαν “νησίδες” στον καπιταλισμό. Είναι πεδία δυνατοτήτων στα οποία πειραματιζόμαστε με καινούριες κοινωνικές σχέσεις, χωρίς αυταπάτες. Στηριζόμαστε στην συνεισφορά όλων ώστε να ενισχύονται και να ενδυναμώνονται καθημερινά, δημιουργώντας ρήξεις στο εδώ και τώρα, δημιουργώντας τους όρους για την όξυνση της αντεπίθεσής μας στην βαρβαρότητα κράτους και κεφαλαίου. *Για να γίνουν οι γειτονιές μας κινούμενη άμμος για το κράτος, το κεφάλαιο και τους φασίστες.*

Συγκυρία, εγχειρήματα και οι αγώνες μπροστά μας

Στο περιβάλλον της γενικότερης, διάχυτης απάθειας, αποπολιτικοποίησης και κοινωνικής νημεμίας, το ανταγωνιστικό κίνημα και ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος αναδεικνύεται *de facto* θα λέγαμε στην μοναδική, σχεδόν, κοινωνική “αντιπολίτευση”. Όμως και ο ίδιος ο χώρος εμφανίζει τα σημάδια ύφεσης και απομαζικοποίησης που χαρακτηρίζει τη γενικότερη κοινωνική συνθήκη. Το φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ σίγουρα εκφράζει καθοριστικά τους μετασχηματισμούς της κοινωνικής δυναμικής το διάστημα από το 2012 μέχρι και σήμερα, περίοδος που σημαδεύεται ουσιαστικά από την ήττα των “αντιμνημονιακών” αγώνων του 2010-2012, ήττα που συμπύκνωσε η κυβερνητική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ.

Η βασική “αντίφαση” της περιόδου είναι θα λέγαμε η εξής: *ενώ συνεχίζεται αμείωτη η επίθεση στα προλεταριοποιημένα και υποτιμημένα κοινωνικά στρώματα οι αντιστάσεις και τα αντανakλαστικά είναι εντελώς δυσανάλογα της έντασης της επίθεσης.* Το να πούμε ότι αυτό οφείλεται στην απογοήτευση από την διάψευση των ρεφορμιστικών αυταπατών μεγάλων κομματιών της κοινωνίας είναι μια μερική μόνο πτυχή. Γιατί ούτως ή άλλως ο ορίζοντας ο δικός μας δεν είναι ο ρεφορμισμός του πολιτικού πραγματισμού αλλά το πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης. Από τη δική μας σκοπιά θα πρέπει, μάλλον, να στοχαστούμε σοβαρά: ποιο είναι το δικό μας επίπεδο κατανόησης της συγκυρίας και παρέμβασης σε αυτήν; Σε ποιο βαθμό η αμφισβήτηση του υπάρχοντος που προτάσσουμε γίνεται όντως με όρους ρηξιακούς και ανατρεπτικούς; Ποιά είναι, δηλαδή, τα δικά μας μέτρα συγκρουσιακών και εξεγερσιακών πρακτικών; Ποιο είναι το επίπεδο των συντροφικών σχέσεων τόσο στο εσωτερικό των εγχειρημάτων μας όσο και μεταξύ τους;

Σε περιόδους ύφεσης ο αναστοχασμός αυτός είναι αναγκαίος και χρήσιμος. Εξίσου ζωτικής σημασίας είναι το να μην παραχωρήσουμε τίποτα από αυτά που σε περιόδους “ανάπτυξης” έχουμε κατακτήσει μέσα από τους επίπονους, πολύμορφους και πολυεπιπέδους κοινωνικούς αγώνες. Έχουμε συνείδηση ότι αν οι απαντήσεις μας δεν είναι συνολικές, ρηξιακές και συγκρουσιακές θα παραμένουν απλά στο επίπεδο μιας θυμικής αντίδρασης στα γεγονότα και ενός ξεσπάσματος οργής. Και έχοντας διανύσει μια διαδρομή 2 χρόνων μας είναι πολύ ξεκάθαρο ότι, χωρίς εφησυχασμούς, διατηρώντας την εξωστρέφειά μας, θα προσπαθήσουμε να συμβάλλουμε σε συστηματικές και αποτελεσματικές ζυμώσεις και διεργασίες στις κοινότητες μας για την όξυνση των κοινωνικών αγώνων, για το πέρασμα στην αντεπίθεση και την μετωπική ρήξη με το κράτος, το κεφάλαιο, τον φασισμό και κάθε μορφής κυριαρχίας.

Για την Κοινωνική Επανάσταση και την Αναρχία!

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΑΝΑΛΗΨΗΣ